

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Adami scientia è nominibus, quæ rebus indidit, agnoscenda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

aut Phœacum, aut Adonidis horti, nulli Elysijs campi, nullæ insulæ Fortunatæ possunt comparari; quem Deus eodem, quo ceteras plantas, tertio die, arboribus pulcherrimè confutum, sua uissimorum fructuum ubertate refertissimum; florum coloribus pictissimum; irrigatione limpidissimæ aquæ amœnissimum, peculiari cura, concinnauit; non prope Lunæ globum, ut quidam, cum Endymione, somniarunt; sed in orientali orbis plaga, ut ex Interpretum 70. textu colligitur, qui ita locum illum Gen. 2. legunt: *Et plantauit Deus Paradisum in Eden, ad Orientem.* Regio enim Eden, ad Orientem, respectu Palæstinæ, sita fuit. Vox autem *Eden* etsi sæpe, in sacris libris, pro nomine proprio loci, seu regionis, sic dictæ ponitur, & verò hic quoque poni credibile est; tamen phrasi Hebraica, *delicias* significat, & nonnunquam absolute, pro *loco voluptatis* usurpatur: siue vox illa, ex origine sua, delicias significet; siue idcirco *Eden* cœperit pro voluptate & delicijs usurpari, quia olim fuerit nomen loci deliciofi. Qui, probabili opinione, fuit, ubi nunc est Mesopotamia, aut non procul ab ea, cum illæ regiones propriè, in sacra Scriptura, Orientales nominentur. Hoc ergo lætissimo loco, hæredium, hoc pomarium, & velut suburbanus Adami secessus fuit, Adamo de tota suppellectili sua, cognitissimus. Cuius cognitionis testis est ipse, qui animantia adduxit ad Adam, ut videret, quid vocaret ea, naturis eorum congruenter.

Gen. 4. 16.
Ezech. 27. 23.
lib. 4. Reg. 19.
12.

dit. dicit
hæret. ut
Cognoscat

Est autem vetus quæstio, priusne nomina suas habuerint proprias significationes, ut proinde imposita sint rebus, prout ipsarum naturis aptius congruere videbantur, ut Platonici voluerunt; an potius nomina, indifferenter, & ad placitum, rebus fuerint indita (ut Peripatetici docuerunt, & in diuisione linguarum videtur accidisse) postea autem à rerum naturis suas acceperint etymologias. Platonici fauere videtur sacra historia, quæ innuit, nomina rebus, ab Adamo, fuisse velut consultò imposita: qui cum, pro sapientia sibi diuinitus infusa, rerum naturas, & singularum vocum significationes optimè dignosceret, conuenientia singulis nomina accommodauit. Quod satis clarè colligitur ex illis: *For-*

Gen. 2. 19.

matris igitur, Dominus Deus, de humo eunctorum animantibus terra, & vniuersis volatilibus calis, adduxit ea ad Adam, ut videret, quid vocaret

ea, omne enim, quod vocavit Adam anima viventis, ipsum est nomen eius. Appellavitque Adam nominibus suis cuncta animantia, & uniuersa volatilia caeli, & omnes bestias terra. Quippe ni & plantas, & lapides, & metalla, & ipsa quoque sidera? solem & lunam? quamuis utique eis superstitiosa Deorum & fabularum nomina non dederit: cum monstra illa tunc nondum ex Orco in terras emerferint; neque, si emerfissent, eorum vocabulis astra fuisset homo sapientissimus, & adhuc innocentissimus, maculaturus: immò cum nomina & vocamina rerum omnium, saltem in radicibus suis, à Deo, cum sermocinandi facultate accepta, utique contra Dei honorem, creaturis non esset impositurus.

III.

Ex hac porrò nominum impositione docetur, quàm gnarus fuerit Adamus omnium naturarum, quarum nomenclatura ex cognitione pendet nominantis. Eam autem cognitionem diuinitus inditam, ac postea etiam oculis, atque ceterorum sensuum experientiâ confirmatam, quantæ oblectationis causam non arbitremur extitisse? Philoni in voluptate fuit terra, quæ irrigata vel fluminum restagnationibus, sicut *Aegyptus*; vel annuis imbribus, exhaustas feracitate vires reficit, & quiete modica se refouet, moxq; ante, alimenta largiter animantibus suppeditat. Quapropter, opinor, Poëtis non temerè Pandoram vocari, quasi πάντα δωρομένην, id est, omnia largientem, vel iucundam, vel necessaria; non his aut illis, sed omnibus, quacunque sortita sunt animam. Certe si cui daretur aduè verè pinna alâsq; sumere, & è sublimi campos collésq; inspicere: quomodo illi herbas ferant & pabulum, hordecum & triticum, aliâsq; species varias; vel satas agricolarum industria; vel sua sponte provenientes: hi verò folia frondésq; quibus densent arbores, simulque fructuum copiam, quibus non solum arcetur inedia, sed & lassitudini succurritur, (nam olea fructus medetur defatigatis corporibus; vinum modicè potum remittit vehementes dolores animi) præterea suaves auras exhalantes è floribus, eorumque colores ineffabiles arte diuina picturatorum: moxq; deflexis oculis ad arbores infruigeras, contemplari seorsim siluestres populos, cedros, piceas abietes, quercuum robora procerissima, ceterâsq; id genus materies, qua tum montes maximos, tum plerosq; pingues agros, radicibus eorum subjectos opacant: agnosceret indefessum terra semper iuuenescens vigorem.

Philo lib.
An. Mund.
fit corruptib

Potuit